

[Bay.]

kan få et subjektivt svar fra et barn imellem 8 og 10 år, der overhovedet ikke kan hverken læse eller skrive? Årsagen til, de ikke kan læse eller skrive på dansk, efter at de har været her længe, må simpelt hen være, at man har grebet tingene forkert an, og at de, der har stået for det, har misforstået deres opgave og har misbrugt deres opgave. Jeg spørger endnu en gang: kan ministeren forpligte et folketing forud til, at hvis børnene siger: ja, vi vil blive her i landet, så skal de blive her?

Socialministeren (Eva Gredal):

Det er nu engang sådan, at der en gang imellem skal træffes afgørelser, Her skulle der træffes en afgørelse, for at børnene kunne blive rolige og trygge og føle, at de var velkomne her i landet, og så er det nu engang sådan, at det er regeringen, der i tilfælde som det foreliggende skal tage en afgørelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Wamberg* (FP) til socialministeren:

„Er det den form for opdragelse og pasning af børn, de enkelte kommuners socialudvalg efter den 1. april får pligt til at påse at forældre praktiserer over for deres børn, som nu praktiseres af børneværnene dels i Rødovre, dels i Helsingør, senest demonstreret via TV-As og avisers reportage fra aktionen på Storedam den 19. marts?“ (Spm. nr. 410).

Skriftlig begrundelse.

Det forekommer yderst betænkeligt, hvis de metoder, Rødovre og Helsingør børneværn har tvunget politiet til at benytte over for mindreårige børn, skal danne skole for den opdragelse og pasning, børn i Danmark fremtidig skal have.

Det må naturligvis være en selvfølge, at børneværnet, henholdsvis socialudvalget, kun kan gribe ind over for forældre, der opdrager og passer deres børn ringere end den norm, der sættes af de ansvarlige offentlige myndigheder selv.

Specielt Storedamaktionen, hvor både medlemmer af Helsingør børneværn og personale fra Skovholmgård var nærværende,

illustrerer overordentlig tydeligt, hvad de ansvarlige myndigheder anser for at være den tilladelige grænse for moderne børneopdragelse og -pasning.

Det må være af overordentlig stor offentlig interesse, at ministeren snart tilkendegiver, om ministeren finder denne grænse rimeligt placeret, selv under de usædvanlige omstændigheder i den givne situation.

Wamberg (FP):

Uanset de tragiske omstændigheder vedrørende Vietnambørnenes ophold i Danmark tror jeg, TV-As udsendelse den 19. marts har givet befolkningen et yderst realistisk billede af, hvorledes tvangsfjernelser af børn ved politiets assistance ofte foregår, også når det drejer sig om danske børn. At al lovlig myndighed nu har spredt børnene på lukkede afdelinger, bl. a. institutioner for kriminelle, og vil give de personer, som børnene synes at have størst tiltro til, og som har størst kendskab til børnene, polititilhold og nægte dem at have nogen form for kontakt med børnene, skal formentlig opfattes som et yderst betænkeligt forsøg på at kvæle enhver mulighed for fortsat offentlig kritik af socialvæsenets og regeringens mislykkede forsøg på både at blæse og have mel i munden i denne sag. Enhver kritisk røst skal åbenbart undertrykkes for at opretholde illusionen om, at Danmark er et socialt mønstervelfærdssamfund, hvor man efter bistandslovens ikrafttræden kan forudse en betydelig stigning i antallet af tvangsfjernelser af børn med politiassistance, formentlig dog uden at TV-A får lejlighed til at bringe direkte reportage.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg tror, det bliver nødvendigt at gentage, hvad det er, hr. Wamberg spørger mig om, af hensyn til tilhørerne. Der spørges nemlig, om det er den form for opdragelse og pasning af børn, de enkelte kommuners socialudvalg efter den 1. april får pligt til at påse at forældre praktiserer over for deres børn, som nu praktiseres af børneværnene dels i Rødovre, dels i Helsingør, senest demonstreret via TV-As og avisers reportage fra aktionen på Storedam den 19. marts.

Jeg skal svare hr. Wamberg, som synes i sit spørgsmål at gå ud fra, at for sorgen for de børn, der efter beslutning af børneværnet